

ת"פ 22417/12/21 - מדינת ישראל נגד טוראד עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 22417-12-21 מדינת ישראל נ' עמאש

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא דיאנה סלע
בעניין: המאשימה
נגד
הנאשם
טוראד עמאש

גזר - דין

1. הנאשם, יליד 00/00/01, הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיי בעבירות בנשק (החזקה) - לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות כתב האישום המתוקן הן כדלהלן:

ביום 3/12/21 בשעה 20:35, החזיק הנאשם בביתו על גופו נשק דמוי תת מקלע מאולתר, שסוגל לירות כדור ובכ להמית אדם (להלן: הנשק), בלא רשות על פי דין להחזקתו; כן החזיק בחצר ביתו מחסנית המהווה אביזר לנשק (לה מחסנית), בלא רשות על פי דין להחזקתה.

2. הסדר הטיעון

בתאריך 16/5/22, בטרם ניתנה תגובת ההגנה לכתב האישום, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שבמסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הודה בעבירות שיחסו לו במסגרתו, כמפורט לעיל. כן הוסכם על הצדדים כי התסקיר שיוגש בעניינו הנאשם, המתחייב מגילו בעת ביצוע העבירות, לא יתייחס לשאלת הרשעתו, וכי המאשימה לא תהיה כפופה להמלצותו בהעדר הסכמה לעניין העונש, הטיעון לעונש היה חופשי, לאחר שהתקבל תסקיר של שירות המבחן בעניינו של הנאש וכן שלושה תסקירים משלימים.

ראיות לעונש

3. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

תסקירי שירות המבחן

שירות המבחן ערך כאמור מספר תסקירים בעניינו של הנאשם. הראשון מיום 11/9/22, שני תסקירים משלי מתאריכים 18/10/22 ו- 20/10/21 ותסקיר סופי מיום 31/10/22.

4. התסקיר הראשון מיום 11/9/22

עמוד 1

א. קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כבן 21, מאורס, אשר עובר למעצרו התגורר בבית סג'סר א-זרקא. הנאשם, כבן 22, הוא הבכור מבין חמשת אחאיו, בני 20 - 13; מסר כי הוריו פרודים מזה כחמש שנים בעקבות שיפוץ ארוך שנים שערך האב בביתם, אשר בעטיו עברו אמו ואחאיו להתגורר בבית הורי האם, ונשארו שם; התגורר אצל הוריו, ולנאשם אין קשר עמו. לדברי הנאשם, מאז לידתו חווה חוסר עניין מצד אביו, ועל כן גדל לסירוב בבית סבו. הוא סיפר כי נשר מבית הספר לאחר שבע שנות לימוד, על רקע מצבה הבריאותית של סבתו ורצונו לשה במחיצתה; לאחר מכן, החל לעבוד במסעדה, בניקיון ובאולם אירועים, ועד למעצרו עבד במשך כשנתיים, לסירוגין, כעטבח במסעדה בעמק חפר.

הנאשם נעדר עבר פלילי. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי קרוב משפחתו דרס בשוגג אדם ממשפחה עבריינית, ומתגלע סכסוך בין המשפחות, שכלל איומים וירי יומיומי לעבר בני משפחתו של הנאשם. לדבריו, רכש את הנשק לצוגה עצמית, על רקע הסכסוך, האיומים והירי המתמשך על ביתו, ונתפס מיד לאחר רכישת הנשק מבלי שעשה בו שימוש; הוא סיפר כי הסכסוך "נסגר" במעמד מכובדי הכפר, אך ללא סולחה רשמית, משום שבני משפחתו אינם מוכלשלם את סכום הכסף שנדרש מהם.

קצינת המבחן העריכה כי הנאשם קיבל אחריות פורמלית בלבד על החזקת הנשק, ולא הפנים את חומרת התנהלומצבו; הוא שלל תכנון ספציפי לשימוש בו, וטען כאמור כי מדובר בהגנה עצמית, לאחר שמיצה את הפנייה לגורמי אכיחחוק; הנאשם מודע למחירים האישיים הכרוכים במעורבותו הפלילית, בשל מעצרו, הרחקתו ומעצרו בפיקוח אלקטרולמשך 8 חודשים בבית חרו של סבו בחדרה, אם כי שוחרר למעצר בית ביום 24/7/22, והם היוו עבורו גורם מציב גומרתיע; הוא שלל צריכת סמים או הימורים, ודגימת שתן שמסר נמצאה נקיה משרידי סם. לדבריו, צרך אלכוהול במימבוקרת לאחר העבודה, ללא התמכרות.

הסיכון לעבריינות למול סיכויי השיקום;

במסגרת **גורמי הסיכון** התרשם שירות המבחן כי לנאשם הצעיר בן ה-21 אישיות בלתי מגובשת, ילדותית, תלוחאימפולסיבית, בצד דימוי עצמי נמוך, תחושת כעס כלפי אביו שגרם לו חוויית דחיה וכלפי הוריו שלא היוו דמויות הורמשמעותיות עבורו, לעומת סביו, שגידלוהו כהורים. דימויו הגברי הנמוך מצוי ברקע לביצועה של עבירת הנשק לצוגה על המשפחה.

כגורמי סיכוי לשיקום נלקחו בחשבון עברו הנקי של הנאשם, עברו התעסוקתי הרציף, המלמד על היותו בעל יכולותפקודיות תקינות, והיותם של סביו גורמי תמיכה משפחתיים משמעותיים ובעלי סמכות להנחיל לו ערכים נורמטיביים. ועחרף קשיי ביטוי, שיתף הנאשם פעולה עם שירות המבחן במהלך הפיקוח על מעצרו, חשף חוויות מעולמו הרגשי, ופר את תנאי הפיקוח האלקטרוני, דבר המעיד על יכולתו להיענות לסמכות.

קצינת המבחן ציינה כי הנאשם שלל קיומם של קשיים נוכחיים בחייו, טען כי העבירה בוצעה על רקע חוויית איום, כמתולעיל, לא זיהה כל סיכון להישנות התנהגות דומה, ובחווייתו למד את הלקח; הוא הביע הסכמה פורמלית מילוללהשתלב בטיפול, אך התקשה לזהות מטרות טיפוליות בהקשר לתפיסות, עמדות, גבולות וכיוצא בזה. שירות המבחן העריך כי הדבר נובע, בין היתר, מקשייו של הנאשם לתכנון ארוך טווח, באופן המקשה עליו לזהות מטרות עתידיות לשינוכח כל האמור לעיל, סבר השירות כי התערבות טיפולית במסגרת השירות עשויה להערכתו לסייע לנאשם באם יירבאופן ממשי לכך.

ב. בהעדר הערכה מבוססת לגבי יכולתו של הנאשם להתגייס להליך טיפולי במסגרת שירות המבחן, הודיע האחרון כי איכול לבוא בהמלצה סופית בעניינו של הנאשם לעת הזו, בצינו כי אם בית המשפט יהיה מעוניין לאפשר מיצוי האפשרושיקומי בעניינו, חרף חומרת העבירה, יוצע לשלבו במערך הטיפול בשירות המבחן; זאת, ככל שהדיון יידחה למחמישה חודשים, שבמהלכם יגבש את המלצתו בעניינו.

5. ההגנה עתרה לקבל את המלצת שירות המבחן לדחייתו של הדיון כמפורט לעיל, ואילו המאשימה הודיעה

לאור עמדת ההגנה ושירות המבחן, לא תתנגד לדחייה קצרה לצורך קבלת תסקיר סופי בעניינו של הנאשם, מהמלצותיו יחייבו את המאשימה. משכך, נתבקש השירות לערוך תסקיר סופי, כמתחייב על פי דין, והטעון לעונש נדחה ליום 23/10/22.

דא עקא ששירות המבחן חזר והגיש בקשה בקשת דחייה, שבמסגרתה הודיע כי בתקופת הזמן הנתונה לא עלה בלשלב את הנאשם בטיפול, וכי אין בידו להוסיף על האמור בתסקירו מיום 11/9/22; מתוך הבנה לצורך במתן המלצות סופיות, חזר השירות על עמדתו המפורטת לעיל, שלפיה במקרה זה קיימת חשיבות לבחון אפשרות לשילובו של הנאשם בהליך שיקומי טיפולי במעורבות של השירות, תוך דחיית הדיון לתקופה נוספת של כארבעה חודשים, שבסופה יוגש תסקיר סופי אודותיו; בציינו פעם נוספת כי המלצה זו רלוונטית בהנחה כי בית המשפט מעוניין בהעדפת האפיק השיקומי בענף של הנאשם, חרף חומרת העבירה שביצע.

נוכח האמור בבקשה זו של שירות המבחן, נדרש השירות להגיש תסקיר סופי לאלתר.

6. ביום 20/10/22, הגיש השירות תסקיר נוסף שהוגדר על ידו "תסקיר סופי", ובו חזר על עמדתו הראשונה שלפיה יש צורך בתקופה נוספת לצורך שילובו של הנאשם בהליך טיפול ושיקום, אך ככל שהוא נדרש להמליץ סופית, אינו יכול לתת הערכה מבוססת לגבי יכולתו של הנאשם להתגייס להליך טיפולי, הן מבחינה טכנית מבחינת יכולתו להיתרם מקשר טיפולי לשם הפחתת הסיכון הקיים, בין השאר עקב חומרת העבירה שבה הורש משכך, נמנע מהמלצה טיפולית שיקומית בעניינו של הנאשם, תוך המלצה כי במסגרת גזר הדין יילקחו בחשבון גילו הצעיר של הנאשם, הנעדר הרשעות קודמות, תקופת מעצרו באזור אלקטרוני, שהותו בתנאים מגבילים, השתלבותו התקינה בהליך פיקוח מעצר בשירות המבחן.

7. בדיון שהתקיים ביום 23/10/22, חזר הסנגור וטען כי התסקיר - שהוא תסקיר חובה - אינו סופי ולא ניתן לקבל כסוף פסוק; גם ב"כ המאשימה סבר כי יש מקום להחזיר את הנושא לשירות המבחן, על מנת שיבהיר מדוע שולב הנאשם בהליך שיקומי עוד בטרם הגשת התסקיר המקורי, זאת בהדגישו כי הוא עומד על השתתפותו בפועל על הנאשם.

בהחלטה מנומקת שניתנה במעמד הדיון - ומבלי שיהא בה משום הבעת עמדה לגבי האפיק השיקומי - הוריתי לשירות המבחן להשלים את התסקיר, ולציין מפורשות - כעמדה מקצועית ומבלי להותיר את העניין לשיקול דעת בית המשפט אם יש מקום לשלב הנאשם בקבוצה טיפולית. ככל שיסבור כי יכולתו של הנאשם להתגייס להליך שיקומי כאמור אינה הגבוהה, התבקש לציין זאת במפורש ללא הסתייגויות.

8. תסקיר מיום 31/10/22 והשתלשלות העניינים לאחריו

א. בתסקירו האחרון, הודיע שירות המבחן כי הנאשם לא שולב בהליך שיקומי, מפני שעד יום 17/8/22 היה בקשר קצין מבחן לעניין המעצר, ורק לאחר הודייתו בביצוע העבירה, נבחנו פרמטרים שונים הקשורים לענישתו, הכוללים השאר מענה טיפולי מתאים במסגרת השירות. בהינתן רשימות המתנה ממושכות בשירות המבחן, ובשל יציאתם של קציני המבחן לחופשות בקיץ ובחגי תשרי, קיים עם הנאשם קשר אבחוני וטיפול, אך לא עלה בידי השירות לשלבו בהליך טיפולי עד כה.

ועוד, בהתייחס לצרכי הנאשם, אשר נרתם לקשר במסגרת צו פיקוח המעצר, והתנהגותו התקינה ככלל במסגרת מעצרו בפיקוח אלקטרוני, ראה השירות מקום לבחון שילובו בהליך טיפולי. מאידך גיסא, בשל עמדותיו האמביוולנטיות בנושא לצורך בקשר טיפולי, מאפייני אישיותו כמתואר בתסקירים הקודמים דלעיל, כמו גם חומרת העבירה שביצע, מתקשים השירות להעריך מידת יכולתו להיתרם ולהיתרם מהליך טיפול כיום, ועל כן, מצא לנכון להעמידו בתקופת ניסיון טיפולי בטרם יבוא בהמלצה על צו מבחן. יחד עם זאת, הודיע השירות כי לשיטתו, במקרים מסוג זה, נדרשת תקופת ניסיון ממושכת של כשנה לצורך הליך טיפולי משמעותי שיש בו בכדי להוביל לשינוי, ולכן ציין בתסקירים קודמים כי הציע לדרש

את הדין לצורך שילובו בניסיון להליך טיפול, רק אם יש סיכוי להעדפת האופק השיקומי במסגרת ענישתו. בהתייחסו להחלטת בית המשפט, שאותה ציטט, שב שירות המבחן וביקש לדחות את הדין בעניינו של הנאשם לחוץ פברואר 2023, והודיע כי במהלך תקופת הדחייה יפעל לשילובו בהליך טיפולי ולמעקב אחר התקדמותו, וישאף להגיש תסקיר משלים ממצה וסופי.

ב. ההגנה הודיעה בכתב כי היא מצטרפת לעמדתו של שירות המבחן ומאמצת את בקשתו לדחיית הדין המבוקש, ובהתבטאה התנגדה לדחייה נוספת של הדין, בטענה כי אף שהנאשם לא שולב בטיפול שלא באשמתו, הדבר רובץ לפי באופן ישיר, מפני ששירות המבחן מתקשה להעריך את מידת יכולתו להירתם ולהיתרם מהליך טיפולי כיום, בשל לחומרת העבירה ונוכח העמדות שביטא. מעבר לכך, שעה שעסקינן בעבירות נשק שהפכו מכת מדינה, אין מקום לדחיית הדין לתקופה ממושכת של כשנה לבחינת סיכויי הטיפול בעניינו של הנאשם, והיא עותרת להשית עליו מאסר בפועל לחיזוק טיעוניה הפנתה לע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' טלאב** (14/9/22), מפי כב' הש' שטיין (להלן: **עניין טלאב**) בהחלטה מיום 22/11/22 קבעתי כי בסופו של יום, לאחר בחינת התסקיר המשלים וטיעוני הצדדים, לרבות הפסיקה אודות הפנתה המאשימה, איני רואה מקום לדחות את הטיעון לעונש כדי לבדוק את מסוגלותו הטיפולית של הנאשם, והתיק נכנס לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש.

ראיות לעונש מטעם ההגנה

9. **סבו של הנאשם** מצד אמו, מר עמאש מוחמד בן סאלח, סב (להלן: הסב), סיפר כי הוא גידל את הנאשם במשך שנים רבות, וממשיך לגדלו עד היום; לדבריו, נפרדו הוריו של הנאשם לפני 9 שנים, בתו חזרה להתגורר בבית הוריה האחרים, ומאז למעשה הוא מגדל את כל ילדיה; המעבר נעשה בתחילה מתוך כוונה של הורי הנאשם לאתגר את ביתם "כדי שיהיה יותר טוב ושיגורו שם ביחד", אך השיפוצים ארכו זמן רב, הם "לא הסתדרו לגמור השיפוצים... האבא לקח את הכסף ולא גמר את הבית. הוא התחיל לעשות שיפוצים לפני קרוב ל-3 שנים", וההורים נפרדו, כאשר אבי הנאשם מתגורר בביתו אצל הוריו. משנאמר לו כי הנאשם מסר שהיה בן 18 כאשר החלו השיפוצים בבית משפחתו, חזר הסב ואמר כי הנאשם "נולד וגדל אצלי", משום שאמו לא ידעה לגדלו בהיותה אם צעירה; לכן לדבריו, "לקחה אותו אשתי וטפלה בו מהיום הראשון, גידלתי אותו, חי את חיינו, בניתי בשבילו. מה לא עשיתי? אני הייתי אבא שלו", אביו לא התייחס אליו בכלל, ואילו אמו של הנאשם התגוררה במרחק של כ-200-300 מטר מביתם, ובאה לראותו מידי יום. כיום הוא מגדל את כל חמשת הילדים בתו, לרבות ילד שנפל ושבר את רגליו, וכן 5 נכדים שנולדו לבנו. לדבריו, הוא עצמו עובד בניקיון בקופת חירום בחדרה ובעבודות נוספות על מנת שיוכל לפרנס את נכדיו, ואילו אמו של הנאשם עובדת בניקיון בבית "ח רמב"ם" הנאשם עצמו עובד, עוזר לכלכלת המשפחה, ונישא לאחרונה לאשתו, שנמצאה באולם, בחתונה שהסב ארגן עבור הצעיר. ההגנה הגישה תעודת הנישואין הכתובה בשפה הערבית, תמונה על מגנט, והזמנה לחתונה בעברית, שממנה עולה כי חתונת הנאשם נקבעה ליום 11/10/22, והסנגור אף ציין כי אשתו של הנאשם מצויה בתחילת הריונה. בחקירה הנגדית, לא ידע הסב לומר כיצד מתקשרים הנתונים שסיפר עם העבירות שביצע, ואף לא היה מעוניין להעיד כך, בעמדו על כך שמדובר בבית נורמטיבי לחלוטין. משטענה מאשימה כי מדובר בעד אופי, השיב הסב "אני נגד זה. לי מה להעיד על זה". לדבריו, בארבע השנים האחרונות סובלת אשתו מסוכרת ומאי ספיקת לב, ולא ידע להסביר מסר הנאשם לשירות המבחן כי נשר ממערכת החינוך לאחר 7 שנות לימוד, עקב מצבה הבריאותי של סבתו, באמרו, "הייתה חולה אבל מצבה החמירה. הוא גר אצלה הוא צריך לטפל בה". הסב אישר כי בוצע ירי לעבר ביתו, "לפני 2021 בחודש ספטמבר, אוקטובר", כאשר לדבריו הירי בוצע לעבר אחיו של הנאשם בן ה-19, אשר סיים לימודיו לפרנסת המשפחה ולמימון לימודיה של אחותו, "וירו עליו" בצהריים מחוץ לבית, כאשר הוא עצמו היה בעבודה;

המשטרה לא עשו כלום, באה משאית להוריד לי בלוקים וירו על הילד; לדבריו, לא ידוע לו מי ביצע את הירי האומדני, והוגשה תלונה במשטרה; משעומת עם דבריו של הנאשם בתסקיר כי היה סכסוך בין משפחות ואיומים מצד משפחה אחת השיב "אנחנו לא יודעים מכלום, יורים עלינו על הבית. זה לא איומים? זה איומים שירים עלינו... אני מסוכסך. ירו על אח שלו. יש סכסוכים במשפחות אחרות לא אצלנו" (עמ' 15-18, עמ' 20, ש' 10-2; עמ' 23-19 לפרוט').

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה **10.**

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, הנע לשיטתה במנדון בטווח שבין 2 ל-4 שנות מאסר, מאסר מותנה משמעותי וקנס כספי משמעותי.

א. בפרטה את מנגנון גזירת הדין לפי תיקון 113 לחוק העונשין, הדגישה ב"כ המאשימה את החומרה המיוחדת בגל בעבירות בנשק, נוכח ההשלכות הרות האסון ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. לטענתה עבירות האלימות המבוצעות באמצעות נשק - אשר התגברו בשנים האחרונות והפכו לתופעה נפוצה ושכיחה, "מכת מדינה של ממש" - נגזרות בשייר מהחזקה וסחר של נשק בלתי חוקי על ידי אנשים שאינם מיומנים בהחזקתו, וכן על ידי גורמים עברייניים המבצעים שימוש בו. על בתי המשפט להילחם בתופעה באמצעות ענישה מחמירה, בלתי סלחנית, תוך שלילת חירותם של העברות לתקופה ממושכת, באופן שיעביר מסר תקיף, חד וברור לנאשם ולשכמותו, שלפיו החברה סולדת מעבירות אלה, שעושה כן ישלם על כך; לא בכדי קיימת מגמת החמרה בענישה, כאשר המדיניות שהותוותה בפסיקותיו של בית המשפט העליון היא כי ככלל צריכה הענישה בעבירות נשק לכלול רכיב של מאסר בפועל.

הדרך להילחם בתופעת ההחזקה של כלי נשק עוברת דרך טיפול בכל החוליות בשרשרת שאותה עוברים כלי הנשק הלא חוקיים, כולל סוחר הנשק, רוכשי הנשק, אנשי הביניים ועד למשתמשי הקצה, המחזיקים ומשתמשים בנשקים.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו הם הגנה על חיי אדם, על שלום הציבור וביטחון, וכן על הרכוש.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ביקשה ב"כ המאשימה ליתן משקל לחומרה לכך שחלקו של הנאשם בביצוע המעשים הוא בלעדי ועיקרי, בהינתן שהנשק והמחסנית הוחזקו על ידו והיו בשליטתו. **לעניין הנזק שהיה להיגרם מביצוע העבירה**, מדובר בתת מקלע, והגם שעסקין בעבירת החזקה, הרי ששימוש בו עלול היה לגרום נזק חמור עד כדי מיתה. מדובר בנאשם בגיר, ללא ליקוי נפשי או שכלי, אשר הבין היטב את חומרת העבירה שביצע ואשר בו הורשע.

לעניין **מתחם העונש ההולם**, לתמיכה בבקשתה להעמיד את מתחם העונש ההולם **על טווח שבין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל**, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה בעבירות כגון דא, שיפורטו להלן, והדגישה כי מדיניות הענישה הנוהגת מהווה שיקול אחד מיני רבים המובא בחשבון בקביעת מתחם הענישה; כן התייחסה להנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 "מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני-חבלה", אשר עודכנה ביום 13/2/22, שלפיה מתחם המוצא בעבירות של החזקה רובה/תת מקלע הוא 24 - 48 חודשי מאסר בפועל.

ב. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה לקולה את הודייתו של הנאשם בעובדות האישום המתוקן, החיסכון בזמן שיפוטי יקר, והיותו נעדר עבר פלילי. לצד זאת טענה כי הנאשם אינו קטין, אינו סוחר בנשק, אינו קרוב לסייג לאחירות פלילית, ובחר לבצע את העבירה כשהוא מבין היטב את משמעות מעשיו השלכותיהם.

היא הדגישה כי בסופו של יום נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, וסייג דבריו למצב שבו ימצא

המשפט לנכון להטיל עליו ענישה שיקומית. יתר על כן, עיון בתסקיר מיום 31/10/22 מלמד כי שירות המבחן התיר להעריך את מידת יכולתו של הנאשם להירתם ולהיתרם מהליך טיפולי כיום, זאת בשל עמדותיו האמביוולנטיות לגבי השלם בקשר טיפולי, מאפייני אישיותו, וחומרת העבירות שביצע; מכאן ש"בשורה התחתונה" עמד השירות עומד על הדבר יכולתו של הנאשם להתגייס להליך טיפולי.

אשר לתסקיר המעצר שהוגש על ידי ההגנה, נקבע כי תסקיר מעצר לא ישמש כתסקיר לעונש; ייעודו הוא לסייע למשפט בשני עניינים בלבד - קביעת עילת המעצר ובחינת חלופת מעצר - ואין מקום להסתמך עליו לעניין העונש. עוד לטענתה, במקרה הנדון אין מקום לסטות ממתחם העונש שייקבע בשל שיקולי שיקום, שכן הנאשם לא הצביע על שהשתקם או שקיים סיכוי של ממש כי ישתקם, ובהקשר זה הפנתה לדבריו של כב' הש' ג'ובראן בע"פ 6720/16 מ' **ישראל נ' פלוני** (7/3/17): "יש לחזור ולהבהיר, כי הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכל, ובניצבים שיקולי הגמול וההרתעה".

ג. ב"כ המאשימה ציינה כי אף **שתיקון 140 לחוק העונשין** - שנכנס לתוקף ביום 8/12/21, והקובע במסגרת זו שעה **עונש מזערי** של רבע העונש הקבוע בחוק בגין עבירות בנשק, לתקופה של 3 שנים - **אינו חל במקרה זה**, המשפט אינו מחויב להשית על הנאשם עונש מזערי, הרי שתיקון זה משקף את יחסה של החברה לעבירות הללו ועל ההילחם מלחמת חורמה בעבירות אלו; משכך, לטענתה גם בית המשפט נדרש לתרום את ידו למאמץ באמצעות החלטה הענישה, תוך מתן דעתו לרצון העם ורצון המחוקק כפי שבא לידי ביטוי בהוראת השעה הנ"ל. נוכח האמור לעיל ובשים לב לכך שעסקינן בנאשם צעיר נעדר הרשעות קודמות, עתרה כאמור המאשימה להשית עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה המבוקש על ידה, לצד עונשים נלווים כמפורט לעיל.

11. טיעוני ההגנה

ההגנה עתרה שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהשית עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, המצוי ברף התחתון מתחם העונש ההולם, הנע לשיטתה במקרה הנדון **בטווח שבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-חודשי מאסר בפועל**.

א. מבלי להקל ראש בחומרת העבירות שביצע הנאשם, ביקש הסנגור ליתן משקל לקולה לכך שהנאשם החזיק בלצורך הגנה עצמית, כדבריו, וזאת למשך זמן קצר עד שנתפס; בנוסף לכך, הנאשם, אשר יודע ומבין את האיסור המוטל שבהחזקת נשק ואת הסיכון הנשקף ממנו, לא עשה כל שימוש בנשק בפועל. גם במהלך הטיעון לעונש עמד הסנגור על כך שסבו של הנאשם לא יישאל שאלות על הרקע לירי לעבר ביתו, אשר הושיטו את הנאשם לרכוש את הנשק ולהחזיק בו; כל שטען הוא כי היה קיים סכסוך, עניין שבשגרה בכפר מגוריו, כי אינו מודע לכל הסכסוכים של בניו, באומרו **"יש סכסוכים בכפר, זה כמעט בחזקת ידיעתו של בית המשפט, ירו על ויש סכסוך, הוא (הסב) לא מיקד את הסכסוך, בית המשפט יתייחס לזה איך שהוא רוצה"** (עמ' 23 לפרוט' 22-30).

הסנגור התנגד למתחם הענישה המבוקש על ידי המאשימה, בטענה שאינו הולם את נסיבותיו של המקרה הנדון, זאת התחשב בכך שתיקון 140 לחוק העונשין אינו חל על המקרה הנדון. בהתייחסו לפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה לתמיכה בעמדתה לעניין המתחם, טען כי מדובר במקרים שנסיבותיהם חמורות מנסיבותיו של המקרה הנדון וכי אין ללמד על המתחם ההולם את העבירות שביצע הנאשם הנדון.

ב. אשר לנסיבות שאינן **קשורות בביצוע העבירות**, ביקש הסנגור ליתן משקל לקולה להודייתו המידית של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר, ולאחריות המלאה שנטל למעשיו, עליהם הוא מצר מאוד. כן ביקש ליתן משקל משמעותי **לגילו הצעיר של הנאשם**, כבן 22 כיום, **לעברו הנקי, לעובדה כי זהו הליך פ**

ראשון לחובתו, ולנסיבותיו האישיות הלא פשוטות. לעניין זה חזר הסנגור על דברי הסב ודברי הנאשם לקצינת המבחן כי מינקות גודל הנאשם על ידי סבו אשר שימש לו כאב, כאשר במהלך הזמן נולדו לו ארבעה אחים שגודלו על ידי הבעד בעוד הוא גדל בלעדיהם; זאת עד לפי כתשע שנים, עת עברו גם אמו ואחאיו להתגורר בבית סבו, ומאז חל נתק סופו הנאשם לבין אביו. סבו של הנאשם הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, שכל חייו התפרנס מעבודות נקיון ועבודות אחרות שונות **"ומחזיק את משפחתו בשיניים. כשילדיו מועדים הוא מושך אותם אליהם ומגדל את נכדיו בעצמו"**. עוד הוסיף וטען כי עסקין בנאשם אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי עד להסתבכותו בעבירה הנדונה, המהווה אירוע חד פעמי ויוצא דופן בחייו. הנאשם עובד מגיל צעיר על מנת לעזור בפרנסת סבו וסבתו ובגידול שאר אחיו הצעירים ממנו, ללא בסיוע במימון לימודי הסייעוד של אחותו, כאשר עובר למעצרו בתיק זה עבד לסירוגין במשך 3-4 שנים במסעדת "טור" בבית יצחק.

גם לדבריו, הנאשם היה עצור מאחורי סורג וברח בין התאריכים 17/2/22 - 3/12/21, לאחר מכן נעצר באזור אלקט ומיום 24/7/22 שוחרר למעצר בית עם חלונות אוורור. הסנגור ביקש להתחשב בכך שהנאשם שיתף פעולה באופן מהותי בהליכי הפיקוח על המעצר, ונפגש עם קצין המבחן פעמים רבות, כעולה גם מתסקיר המעצר המשלים מיום 7/7/22 שבו שיתף הנאשם את קצין המבחן כי הוא אינו מזדהה עם כוונות, כי בדרך כלל בחר להתרחק "מהסביבה הטעונית ומ"האווירה הכאוטית" באזור מגוריו, באמצעות השתלבותו בעבודה קבועה ויציבה, שבה נהג לבלות את רוב זמנו. כן הסנגור כי מנהל מסעדת טורקיז נכח בדיון המעצר, ועקב כך התבקש התסקיר המשלים, ממנו עולה כי הביע נכונות ללמוד אותו לעבודתו הקודמת. (זאת, על אף שהדברים לא השתקפו בפרוטוקול הדיון בהליכי המעצר). הסנגור הפנה לאמור בתסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם, שמהם עולה כי האחרון שיתף פעולה עם שירות המבחן כמפורט לעיל, לרבות שיתוף מחוויית חייו ומעולמו הרגשי באופן שמאפשר פתח להליך טיפולי. כן הפנה להמלצת השירות בתסקיר, כי בשיקולי גזר הדין יילקחו בחשבון גילו הצעיר של הנאשם וכי עסקין בהליך פלילי ראשון לחובתו.

עוד ביקש הסנגור להביא בחשבון שהנאשם נישא לאחרונה בתאריך 11/10/22, והוא עתיד להפוך בקרוב לאב. **ג.** נוכח כל האמור לעיל ביקש הסנגור להשית על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות; לחלופין עתר כי אם יושרו הנאשם עונש מאסר בפועל של 9 חודשים, לא תבקש ההגנה לנכות את ימי מעצרו ולהתחשב בתקופת מעצרו בהחלטת אלקטרוני, כך שבתום התקופה זו יוכל הנאשם לחזור לבית שהסב בונה לו ולאשתו בתוך מתחם ביתו, ולגדל בו את הילד שייוולד לו.

12. דברי הנאשם:

בפתח דבריו וגם לאחר מכן אמר הנאשם כי הוא מודע לכך שעשה טעות **"נכון החזקתי את הנשק אבל לא יריתי זה.. רק הגנה עצמית"**. לדבריו, חלף שבוע מרגע שקיבל לידיו את הנשק ועד שנתפס, **"... אני לא רציתי להחזיק אש מה את חושבת שאני רציתי להחזיק נשק? כמעט חודשיים ומשהו יורים עלינו בוקר ערב, בוקר ערב, המשטרה עושה שום דבר"**. הוא מסר כי הירי עליהם בוצע ב"שנה שעברה"; כשבוע לאחר שהחל הירי הוא רכש את הנשק, וש לאחר מכן הוא נתפס כאמור. אשר לעבודה "אצל אורי" ב"טורקיז" שבבית יצחק, מסר "הייתי עובד בהכול, הייתה לו לרהיטים, הייתי עוזר לו. גם במטבח כאילו סתם לדוגמה אין שוטף כלים אני אעבוד שוטף כלים, עוזר טבח, גם על איפה שיש עבודה. עבדתי אצלו כמעט 4 שנים, הייתי עוזב וחוזר, חודש ככה חודש חוזר. הייתי עובד גם עם בן דוד באולם בעמק חפר אולם אודיון, אולם אירועים בעמק חפר באזור התעשייה. עבדתי בניקיון", וציין כי עוד כמה חודשי יוולד לו ילד (עמ' 26 לפרוט', ש' 13-30).

דין והכרעה

13.

רבות נכתב על הקושי בגזירת הדין, מקל וחומר כאשר עסקין בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר בי עבירות חמורות המסכנות את הציבור. העיקרון המנחה את בתי המשפט בעת גזירת העונש הוא עקרון ההלימה דהיינו יחס הולם בין החומרה של מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו (סעיף 40 לחוק העונשין). טרם גזירת העונש על הנאשם, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, המבוסס על נסיבות ביצוע העבירה הייחודית, הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה ומידת הפגיעה בהן. מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה (סעיפים 40 ג ו-40 ט לחוק העונשין). יחד זאת, כל ענישה היא אינדיבידואלית, ובמסגרת הענישה ההולמת על בית המשפט לאזן בין מספר אינטרסים שונים נסיבות ביצוע העבירה, תדירות העבירות, חומרתן, אופן ומידת ההשפעה שלהן על החברה מחד גיסא, ומאיד גיסא נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה, עברו הפלילי, גילו, אפשרויות שיקום ועוד.

חומרת העבירות והערכים החברתיים שנפגעו

14.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות בנשק בכלל וחומרת מעשיו של הנאשם בפרט, לרבות פוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהם. מעובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם עולה כי בתאריך 31/12/21 בשעת ערב, החזיק הנאשם על גופו ובחצרו נשק ואביזר לנשק, בלא רשות על פי דין להחזקתם - מקלע מאולתר ומחסנית.

החוק והפסיקה ייחסו לעבירות בנשק חומרה מיוחדת, נוכח ההשלכות הרות האסון ופוטנציאל הסיכון הגלום בביצוען. נפסק לא אחת כי זמינותו של נשק חם ורב עוצמה בעל פוטנציאל להסלמה בעבירות אלימות מסוגים שונים, מחייבת ביטוי עונשי הולם והחמרה בענישה.

על הסיכון הגלום בעבירות בנשק ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19/1/14) "עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחון, החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוות להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק ש כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מ שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפ לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד..." (ההדגשה אינה במקור).

עבירות הנשק, ובכללם החזקה, הובלה ונשיאת נשק שלא כדין, הפכו למרבה הצער ל"מכת מדינה" של ממש; ראו לע זה דבריו של כב' הש' אלרון ברע"פ 5613/20 **אלהוזייל** (25/8/20), כדלהלן:

"לגופם של דברים, עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברת הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה מקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען (ראו למע"פ בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018))."

כן ראו דבריו של כב' הש' סולברג בע"פ 9830/17 **חמודה נ' מדינת ישראל** (8/3/18) כדלהלן:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק, ועל הסכנה הרבה הטמונה בביצוען, וזאת "בעיני בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחון" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.2.2012); ראו גם: ע"פ 27/17 בסל נ' מד

ישראל (פסקה 1 (12.12.2017)). בהתאם לכך, "מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה, המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה" (ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.2.2014)). (ההדגשה אינה במקור. ראו גם ע"פ 64/19 אזורגה נ' מדינת ישראל (18/7/19) והמובאות שם; ע"פ 8207/19 אליהו נ' מדינת ישראל (3/7/20) שניהם מפי כב' הש' סולברג; ע"פ 2398/14 אלהויזל נ' מדינת ישראל (8/7/14), מפי כב' הש' עמית; ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח' (9/6/10), מפי כב' הש' פוגלמן; ועוד).

נפסק לא אחת כי לשם ההגנה על שלום הציבור מפני מבצעייהם של עבירות בנשק, על בית המשפט לבכר את האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים, על פני נסיבותיו האישיות של הנידון (ראו דבריו של כב' הש' אלוון, בע"פ 587/22 א נאעסה נ' מדינת ישראל (22/5/22), והאזכורים שם).

15. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש להתחשב בכך שאין מדובר באירוע ספונטני אליו נק

הנאשם שלא בטובתו, כי אם במעשים אשר תוכננו על ידו, זאת הן כעולה מדבריו לקצינת המבחן כי רכש הנשק והמחסנית והחזיק בהם על רקע סכסוך שנתגלע בין בני משפחתו למשפחה אחרת בכפר מגוריו, מהתנהלותו הנלמדת מעובדות כתב האישום המתוקן. כזכור, הנאשם נתפס בביתו כשהוא נושא את תת המק המאולתר על גופו, והמחסנית התואמת לנשק הוחזקה על ידו בחצר הבית.

ההגנה הקפידה שלא לחשוף את הנסיבות שעמדו ברקע לרכישתו של תת המקלע על ידי הנאשם, למי התייחסות לדבריו של הנאשם לשירות המבחן ובבית המשפט. כזכור, הנאשם מסר לקצינת המבחן כי על רי אירוע דריסה של אדם ממשפחה אחרת בכפר על ידי קרוב משפחתו, התגלע סכסוך בין שתי המשפחות, שבע בוצע ירי חוזר ונשנה לעבר בית סבו על ידי המשפחה היריבה, וכי לאחרונה "נסגר הסכסוך" בסולחה אם כי באופן רשמי, זאת בעקבות סירובה של משפחתו לשלם את שנדרש מהם על ידי המשפחה היריבה לסיום הסכס סבו של הנאשם מסר גרסה שונה, משמסר כי מדובר בירי בודד שבוצע לעבר אחיו של הנאשם, ללא כל סיבה, וכי אינו יודע מדוע בוצע הירי ועל ידי מי. עוד בניגוד לדבריו של הנאשם לשירות המבחן, סבו העיד כי למשפחתו אין כל סכ עם משפחה אחרת, ולא מסר גרסה פוזיטיבית, כאשר ההגנה עמדה על כך שבית המשפט יימנע מלברר את העם בנתונים אלה נותרה לפני בית המשפט תמונה עמומה, שלא איששה את גרסת הנאשם לגבי הנסיבות שבהן הוחזק הנשק. לא מן הנמנע כי חלק משיקולי ההגנה והסב שלא להצטרף לגרסת הנאשם, ולתאר מצב דברים של ירי בודד בל לעבר בית המשפחה, נועד להציג תמונה המפחיתה את הסיכון כי הנאשם היה עושה שימוש בנשק אלמלא נתפס, ויתכן מדובר בנסיבות אחרות לגמרי. בנתונים אלה, לא הרים הנאשם את נטל ההוכחה לגבי נסיבות שהיו ברקע ביצוע העבירות בהעדר ראיות לעניין העונש, כאמור בסעיף 40 י' לחוק העונשין.

כך או כך, העובדה שמטרת החזקת הנשק הייתה, לטענת הנאשם, לשם הגנה עצמית, אינה יכולה לשמש הצדקה למע החמורים, ולהפחית מחומרת העבירות שביצע.

עוד יינתן משקל לחומרה לכך שהנאשם החזיק בתת מקלע מאולתר, המהווה נשק התקפי, שפגיעתו רעה וקטלנית ויכולה לגרום לתוצאות הרסניות ביותר לגוף ולנפש. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא מלא ובלעדי; מדובר בבגיר, אשר היה מודע לטיב מעשיו ולחומרה הטמונה בביצועם, והוא יכול להימנע מביצועם או למצער לחדול ממם בכל שלב מרגע רכישתו של תת המקלע ועד לתפיסתו, לרבות על ידי הסגרתו למשטרה.

לא נעלם מעיני כי תת המקלע נתפס על ידי המשטרה בטרם עשה בו הנאשם שימוש, וכי בפועל לא נגרם ממעשיו של הנאשם; אך יש לזכור כי תפיסת הנשק לא הייתה קשורה לנאשם, לא אירעה בשל חרטתו, א כתוצאה מהערנות של כוחות הביטחון; למותר לציין כי אלמלא נתפס הנשק, הנזק שיכול היה להיגרם מהשימוש בו או בהמשך מהעברתו לידי ידדים עברייניות או עויינות, היה גדול מאוד. יש לזכור כי לד

הנאשם, הוא ביצע את העבירות על רקע קיומו של סכסוך קיים וירי שבוצע לעבר בית משפחתו; התנהלותו הנאשם - קרי העובדה כי הנאשם החזיק את תת המקלע המאולתר על גופו בשעת ערב בעת ששהה בתוך בית מלמדת כי התכוון לאפשרות כי יעשה שימוש בנשק שהוחזק שלא כדין במקרה של ירי נוסף על בית סבו ו/במקרה של התלקחות הסכסוך. כאמור לעיל, נפסק לא אחת כי הסיכון שנשקף לציבור מעצם החזקתו של נשק - גם בנסיבות בהן רוכש הנשק לא מחזיק בו לצורך ביצוען של עבירות אחרות - הוא גבוה, שכן המחזיק נתון תמלחשש כי יתפתה לעשות בו שימוש ולו ברגעי לחץ ופחד. הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, זאת רקע הסכסוך הנטען וגרסתו של הנאשם לגביו. כך גם אין ערובה לכך שאלמלא נתפס הנשק, לא היה מתגלה בהמשך לידיים עברייניות או עוינות.

16. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם הם שלום הציבור ובטחונו, שלמות הגוף סדרי השלטון והמשפט, המשטר והחברה; **מידת הפגיעה בערכים** אלו היא משמעותית, כאמור לעיל, וזוהי נקודת המוצא בגזירת הדין.

כפועל יוצא מחומרת הדברים, נוכח המציאות הקשה שחוות המדינה - משהפכה החזקת נשק שלא כדין מכת מדינה ממש - והביקורת החברתית והציבורית בגין התופעה של החזקת נשק לא חוקי מתחזקת, יש מקום להחמיר בענין בעבירות הללו.

יפים לענייננו דבריו של כב' הש' עמית בע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה** (14/4/22); להלן: **קדורה**, כדלהלן:

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הטמונה בעבירות נשק, עבירות שהם ל"מכת מדינה" ומגלמות סכנה ממשית לשלום הציבור ולבטחונו. בהתאם, ניכרת במהלך השנים מגמה החמרה בענישה לצורך מיגור עבירות אלו, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה (ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל (30.12.2009); 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (4.12.2011); ע"פ 5681/14 מדינת ישראל טאטור, פסקה ט' (13.6.2016); ע"פ 6169/21 מדינת ישראל נ' אגבאריה, פסקה 6 (21.6.2021); ע"פ 2033/21 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.8.2021)). הדברים חזרו ונשנו בפסיקה, ואביא מדברי השופט מזוז בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019), היפים גם לענייננו:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי היא התשתית וה'הגורם שבלעדיו אין' (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות 'הגנה עצמית', הזמינות הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעל למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלו מהלך כזה מחייב הרתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן".

6. החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו (ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 24 (29.6.2021)). לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק ב

מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות... כמו לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם נעדרו עבר פלילי (ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (13.3.2016); ע"פ 5330/20 ענבתאוי מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (22.11.2020)). עניינו ב"מכת מדינה" שהצורך להילחם בה על מ להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים (ע"פ 2251/21 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (15.12.2021)). ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבח"אם מחזיקים - למאסר נשלחים" (ההדגשות אינן במקור-ד.ס.).

כן ראו דבריהם של כב' השופטים לוי, ציגלר ומנדלבוים בעפ"ג 50840-03-22 **מדינת ישראל נ' סלא** (4/4/22), כדלהלן:

"כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקל-תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בק אזוריה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלווה וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה. ועדת המנכ"לים להתמודדות עם הפשיעה והאלימות בחברה הערבית, ציינה, במסגרת הדו"ח המפורט שא פרסמה, שאחד המאפיינים של תופעת הפשיעה בחברה הערבית והגורמים לה הוא הימצאותם וזמינותם של כ נשק מסוגים שונים בקרב החברה הערבית בהיקפים גדולים מאוד. ההערכות מדברות על החזקת של עשר ומאות אלפי כלי-נשק לא חוקיים; השימוש בכלים הללו פוגע קשות בביטחון האישי של האזרחים ובאמון בכור אכיפת החוק. עצם החזקת הנשק מגבירה את החשש לשימוש בו ומפגיעה בחיי-אדם, וכך גדל הביקוש הגו בהתחמשות ובמספר מקרי הירי והרצח. הוועדה המליצה על העלאת רמת הענישה ובכך חיזוק אמון הצי הערבי במדינה בכלל וברשויות האכיפה בפרט. דו"ח הוועדה אומץ במסגרת הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 43 (עבירות בנשק), התשפ"ב-2021 (הצ"ח הממשלה 1466, יח' כסלו התשפ"ב, 22.11.2021). במסגרת תי 140 לחוק העונשין (שנכנס בתוקף בהוראת שעה למשך שלוש שנים ביום 8.12.2021) אף אימצה כנסת ישר את ההמלצות הללו.

הדברים ידועים וברורים. אין ביכולתן של רשויות האכיפה להגיע אל כל אחד ואחד ממחזיקי הנשק הבלתי ח מפאת כמותם והתנהלותם החשאית ומפאת מגבלותיהם הידועות והברורות. לפיכך, רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מתי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיק נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן-הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו. הפיתוי לעבור את העבירות הללו הוא רב. למכירת נשק לא חוקי עשוי להילוו רווח נאה בשים לב למח המאמרים כל העת; מחזיקי נשק נהנים מ"מעמד" ומיכולת לאיים ולהרתיע את הזולת. גורמי הפשע והטרור עו בו שימוש תדיר להוצאה לפועל של פעולותיהם, תוך קיפוד חיי-אדם שוב ושוב (לעיתים גם כאלו שאינם קשו כלל לסכסוך ואך נקלעו לקו האש שלא בטובתם).

הוראת השעה, אשר נחקקה זה מקרוב (הקובעת עונש מזערי לעבירות דוגמת זו שבעשייתה הורשע המשיב) אי חלה בעניינו. עם זאת, רוחה שורה עלינו זה מכבר. אין היא אלא אמירה חקיקתית, המצהירה את המובן מא הצהרות דוגמתה בוטאו פעם ועוד פעם בפסיקת בתי המשפט. לכל ברור, כי מיגור תופעת ההחזקה של אמל"ח בלתי-חוקי יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת

הפועל בעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראו לעונש חמור ומכביד" (ההדגשה אינה במקור- ד.ס.).

בנסיבות העניין ראויים מעשיו החמורים של הנאשם לענישה משמעותית בדמות עונש מאסר ממשי מאחורי סורג ובריה.

מתחם ענישה

17. העונש המרבי הקבוע בחוק העונשין בצידה של עבירת **החזקת נשק** - לפי סעיף 144(א) רישא - עומד על **שנות מאסר**, והעונש המרבי בצדה של **החזקת "חלק, אבזר או תחמושת..."** - לפי סעיף 144(א) סיפא - על **3 שנות מאסר**.

ב"כ הצדדים חלוקים בשאלת מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון.

18. **ב"כ המאשימה**, אשר עתרה כזכור להעמיד את מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון על טווח שבין שנה לארבע שנות מאסר, הפנתה כאמור לפסיקה המשקפת לשיטתה את מדניות הענישה הנוהגת בעבירות הנ"ל, שביצע הנאשם, כדלהלן:

א. בע"פ 2482/22 **קדורה הנ"ל** (28/7/22), מפי כב' הש' עמית, התקבל ערעור המדינה על קולת עונש שנגזר נאשם, אשר הורשע על יסוד הודייתו בעבירה של החזקת נשק ותחמושת בצוותא עם אחר, בכך שהחזיק עבור אחר **אקדח** **כדורים ורימון הלם**. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם הנע בין 10 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 19 בעת ביצוע העבירות, שעברו נקי - **10 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון החמיר בע העמידו על **18 חודשי מאסר בפועל**.

ב. ברע"פ 2265/18 **עאמר נ' מדינת ישראל** (29/3/13), מפי כב' הש' קרא, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע על יסוד הודייתו **בשתי עבירות של החזקת נשק**, לאחר שהחזיק **שני תתי מקלע מאולתרים עם מחסנית** אחד מהם הוסתר בתחתית תא המטען ברכב עם מחסנית ריקה והשני בתיק עם שתי מחסניות. בית משפט השלום (ב) קבע מתחם ענישה הנע **בין 24 ל- 48 חודשי מאסר**, והשית על הנאשם - אשר עברו נקי, במועד ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנים, ושירות המבחן המליץ להעמידו במבחן - **24 חודשי מאסר בפועל**. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי התקבל חלקית, ועונשו הופחת ל- **20 חודשי מאסר**.

ג. בעפ"ג (נצ') 21260-10-19 **מדינת ישראל נ' מזאריב** (24/11/19), מפי כב' הרכב השופטים הלמן, דבור וצפן התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהושת על נאשם בן 19, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודייתו בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא; באותו עניין, בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם, נמצא בארון בגדיו **בשתי מחסניות של מקלע מאולתר**, כאשר לצדו מחסנית ייעודית מלאה ב- 21 כדורים. שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם במבחן. בית משפט השלום (נצ') קבע כי מתחם הענישה נע **בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**, אך לסטות מהמתחם משיקולי שיקום, והשית על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מבחן ורכיבי עונש נוספים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם **12 חודשי מאסר בפועל**, בקבעו כי אין בתסקיר תשתית ראייתית מסתמך כדי להצדיק סטייה לקולה מהמתחם.

ד. בת"פ (שלום ב"ש) 75444-11-16 **מדינת ישראל נ' אלאסד** (6/4/17), מפי כב' הש' בן טולילה, הורשע נאשם יסוד הודייתו בעבירות של החזקת נשק, אביזר ותחמושת, לאחר שנתפס מחזיק בנשק מסוג רובה תת מקלע מאולתר ומחסנית המכילה 10 קליעים בקוטר 9 מ"מ. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע **בין 13 ל- 36 חודשי מאסר בפועל** והשית על הנאשם - בן 28, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, נשוי ואב לשני פעוטות, החי עם משפחתו בתנאים סוציאליים נמוכים מאוד - **21 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים. ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש נדחה (ע"פ 22885-05-17 (לא פורסם)).

19. הסנגור אשר עתר כזכור לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל- 20 מאסר בפועל, לא הפנה לפסיקה ספציפית לתמיכה בעמדתה של ההגנה, אם כי ביקש כאמור לסייג כל מפסקי הדין הנ"ל אליהם הפנתה המאשימה בטענה כי מדובר במקרים חמורים הרבה יותר מהמקרה הנדון, וסללמוד מהם לענייננו.

20. על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם עיינתי בפסיקה נוספת במקרים שחמורים יותר וחמורים פחות - בעבירות כגון דא.

א. בע"פ 3632/14 אבו סבית נ' מדינת ישראל (8/12/14), מפי כב' השופטים דנציגר, סולברג ומזוז, נדחה ערעור נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודייתו בעבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר, שבנדון בבית המשפט המחוזי ל- **18 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה. נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי, נע בין **12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, הוא מתחם הענישה המקובל בעבירות אלה.

ב. בע"פ 5646/15 תיהאווני נ' מדינת ישראל (14/2/16), מפי כב' הש' מזוז, נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע יסוד הודייתו בעבירה של **החזקת נשק**, לאחר שהחזיק, ברכב בו שהה עם אחר, **אקדח טעון עם מחסנית ובה כדורים** שהוטמנו מתחת לשטיח הרכב. שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר שלילי במהותו, משלא הפנים את הפסדו במעשיו ולא הביע נכונות להשתתף בהליך שיקומי. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם - צעיר, בעל הרשעה קודמת בגין הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, אשר ניהל או חיים נורמטיבי טרם ביצוע העבירות - **15 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים.

ג. בע"פ 4722/20 בזינג נגד מדינת ישראל (9/8/20), מפי כב' הש' פוגלמן, וילנר ושטיין, נדחה בהסכמה ערעור נאשם, אשר הורשע על יסוד הודייתו בביצוע עבירות של החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין, בכך שרכב כשהוא מחזיק בו נשק מסוג דמוי רובה סער M-16, המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת מתחמושת. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר** וגזר על הנאשם **18 חודשי מאסר בפועל**.

ד. בעפ"ג (חי') 2351-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני (28/07/20), מפי כב' השופטים גריל, בר-זיו וורבנר, התקערעור המדינה על קולת עונש שהושת על נאשם שהורשע על יסוד הודייתו בעבירה של החזקת נשק, חלק של נשק תחמושת, שלא כדין. במהלך חיפוש שנערך בבית הנאשם נתפסו **אקדח** שנמצא במגירה נעולה בארנו, כאשר הוא עסבד ובניילון נצמד, וכן **מחסנית** התואמת לאקדח ו- 40 כדורים בקוטר 9 מ"מ בתפזורת במגירה נעולה נוספת. בית המשפט השלום העמיד את **מתחם העונש ההולם על טווח שבין 6 - 15 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם - 21, נעדר עבר פלילי - **8 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים; בית המשפט המחוזי החמיר** בעונשו של הנאשם בהשיתו עליו **10 חודשי מאסר בפועל**, בציינו כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם.

ה. בעפ"ג (חי') 24637-02-20 מדינת ישראל נ' ג'נחאי (18/05/20), מפי הרכב כב' השופטים ליפשיץ, ציגל ומנדלבום, נתקבל ערעור המדינה על קולת עונש שהושת על נאשם אשר הורשע על פי הודייתו בהחזקת נשק ותחמושת שלא כדין - **אקדח** מסוג ברטה ומחסנית שבה 4 כדורים; אלה נתפסו במהלך חיפוש שנערך בבית הנאשם, בקרטון בחשירותים שבעליית הגג. בית המשפט השלום השית על הנאשם - כבן 20, נעדר עבר פלילי - 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובית המשפט המחוזי החמיר בעונשו והשית עליו **10 חודשי מאסר בפועל**, בקבעו כי הנאשם לא השתלמץ את המסגרת הטיפולית שהועמדה לו על ידי שירות המבחן, כעולה מהתסקיר שהובא בפניו.

ו. בעפ"ג (חי') 52602-12-19 מדינת ישראל נ' ריזק (27/1/20), מפי כב' השופטים גריל, סעב ושטמר, התקבל ערעור המדינה על קולת עונש שהושת על נאשם שהורשע על יסוד הודייתו ברכישה והחזקה של **אקדח** גלוק, טעון במחסנית מלאה כדורים, אשר נתפסו תחת מזרן מיטתו. בית המשפט השלום השית על הנאשם - בן 32 ואב לשניים, נעדר עבר פל

- 7 חודשי מאסר בפועל; בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו והעמידו על **10 חודשי מאסר בפועל**, תוך הדגשה ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם.

ז. בת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' ג'בור** (12/1/20), מפי כב' הש' ליבדרו, הורשע הנאשם על יסודיותו **בעבירה של החזקת נשק ואביזר נשק**, לאחר שהחזיק במושב האחורי של רכבו נשק מסוג **M16 ומחסני ריקה**, עטופים במגבת ומונחים בתוך שקית שהוחזקה בתוך מזרון מגולגל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה **ה בין 20 ל- 30 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם - בן 24, נשוי ואב לפעוטה, בעל עבר פלילי, לרבות מאסר מותנה בר הפעלה, אשר שירות המבחן המליץ להשית עליו עונש מוחשי - **22 חודשי מאסר בפועל**. כן הורה על הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, כך שהנאשם נידון ל- 24 חודשי מאסר בפועל, ל עונשים נלווים.

ח. בת"פ (מחוזי חי') 68389-07-20 **מדינת ישראל נ' ח'אלדי** (23/2/21), מפי מותב זה, הורשע נאשם על יסודיותו **בעבירות של החזקה ונשיאת נשק ותחמושת והחזקת תחמושת**. באותו מקרה החזיק הנאשם ונשא על ג **אקדח מסוג גלוק**, טעון במחסנית מלאה ב- 12 כדורים וכן 4 כדורים נוספים מכיס מכנסיו, בשטח הסמוך לבית משפח בכפר, וסמוך להתקהלות של תושבי הכפר; זאת, על רקע סכסוך שנתגלע בין משפחתו למשפחה אחרת בכפר, שבע קופדו חייו של בן המשפחה היריבה. מתחם העונש ההולם הועמד על טווח **שבין 15 ל- 40 חודשי מאסר**, ועל הנאשם בן 24 ללא הרשעות קודמות - הושתו **15 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים; זאת בהתחשב בנסיבותיו החריגות הנאשם - הירצחו של אביו לאחר מעצרו בעקבות הסכסוך בין המשפחות, והעובדה כי השתלב בטיפול בכלא.

ט. בת"פ (מחוזי ב"ש) 56739-09-20 **מדינת ישראל נ' גדיפי** (6/5/21), הורשע הנאשם על יסודיותו **בעבירה בנשק לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט**. הנאשם ישב במסעדה ב שגב כשהוא מחזיק במזוודה ובה אקדח **9 מ"מ חצי אוטומטי, 3 מחסניות, וקופסה ובה 37 כדורי תחמושת**. לא שיצא מהמסעדה כשהמזוודה בידו, שוטרים הגיעו למקום כדי לעכבו, הזדהו בפניו והורו לו לעצור, ובתגובה הוא הש את המזוודה על הקרקע. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין הנע בין **18 ל- 36 חודשי מאסר**, והשית על הנאש **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14/2/21), מפי כב' הש' שטיין, נקבע כדלהלן:

"ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על-פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מ של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי א והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק...

לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה ש עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים... מובן מאליו הוא, שגזירה כאמ אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בעניש אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין... (ההדגשות אינן במקור- ד.ס).

ועוד נכתב:

"... הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופ ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק. מדיניות זו באה לידי ביטוי בשו

ארוכה של פסקי דין... כך או כך, "פעולת הרכישה יכולה להיות לפעמים מנותקת מהפעולה של החזקה בנש ובכל זאת רכישה היא כהחזקה משפטית בנשק. על כן אנחנו מתייחסים לרכישה באותה חומרה שמתייחס להחזקת נשק". (ההדגשות אינן במקור- ד.ס; לא נעלם מעיני כי בענייננו הורשע הנאשם בעבירות של החזקת נשק ואבזר לנשק וכי עבירות ההובלה והנשיאה שיחסו לו בכתב האישום המקורי הושמטו מכתב האישום המת בו הודה, אך יש בדברים כדי ללמד על מגמת ההחמרה בענישה גם בעבירות של החזקת נשק).

21.

הנה כי כן, קשת הענישה בעבירות בנשק מתייחסת למגוון עבירות בנשק, תלויה במשתנים רבים ובנסיבות הייחודיות של כל מקרה ומקרה, ובין השאר בהתחשב בסוג העבירה - החזקה, נשיאה, הובלה, סחר, וכן ירי בנשק - סוג הנשק וכמותו, ועוד. לעניין האופן לקביעתו של מתחם הענישה וההבחנה בין מתחם הענישה ל הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד הפרמטרים לקביעתו, ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 מדינת ישראל (5/6/13).

בנסיבות העניין, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים הנוגעים לעניין, על רקע טיעוני הצדדים, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, ובכך שמדובר במכת מדינה מ גיסא, ובכך שתיקון 140 לחוק העונשין בדבר העונש המזערי אינו חל בענייננו, אני רואה להעמיד את מתחם העונש ההולם על טווח שבין 13 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

22.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

יחד עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ומשכך יובאו בחשבון שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם א. לקולה, אני רואה להתחשב בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר. כן רואה לזקוף לזכותו את האחריות שנטל על עצמו למעשיו ואת החרטה שהביע בגינם, אם כי שירות המבחן התרשם כי לאחריות פורמלית בלבד על החזקת הנשק, בטענו כי ביצע את העבירות מתוך הגנה עצמית, וכי נוכח עמדתו זו ניכר כי הפנים את חומרת התנהלותו. בסופו של יום הנאשם לא חזר בו מהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן ועמד עליה בשיבת הטיעונים לעונש.

ב. עוד אני רואה להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בעברו הנקי ובנסיבותיו האישיות הלא פשוטות כפי שפורטו בהר בתסקירי שירות המבחן בעניינו, וכן מפי סנגורו ומפי סבו. בקליפת אגוז ייאמר כי מדובר בצעיר כבן 22, אשר לאחרונה, ואשתו מצויה בחודשים הראשונים להריונה. הנאשם, בן בכור להוריו, גדל אצל הורי אמו מילדותו המוקדמת, מהווים עבורו דמויות הוריות מיטביות, חיוביות ותומכות. הוריו של הנאשם נפרדו לדבריו לפני מספר שנים, כאמור בתסקירי שירות המבחן, וגם אמו וארבעת אחאיו עברו להתגורר בבית הוריה עד עצם היום הזה. הנאשם נשר מבית הספר אחרי שנות לימוד, ובמהלך השנים עבד על מנת לעזור לסבו לפרנס את המשפחה, במסעדה, בניקיון ובאולם אירועים; בשנותיו כשנתיים עד למעצרו בתיק זה עבד לסירוגין במסעדת טורקיז בעמק חפר, ומעסיקו הביע נכונות לשלבו בעבודה אצל כיום.

נתתי דעתי לכך כי זוהי הסתכנותו הראשונה של הנאשם בפלילים, וכי עובר לכך ניהל לכאורה אורח חיים נורמטיבי, סייע בטיפול בסבתו שמצבה הבריאותי החמיר בשנים האחרונות, כעולה מדברי הסב. כן יינתן משקל לתקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה, בין התאריכים 3/12/21 עד 17/2/22, למעצרו באיזוק אלקטרוני למשך חמישה חודשים נוספים, עד לשחרורו למעצר בית עם חלונות אוורור בבית סבו וסבתו. עוד לקחתי בחשבון כי ג עונש מאסר על הנאשם תכביד עליו ותקשה גם על יתר בני משפחתו, כמפורט לעיל.

לא נעלמה מעיני עמדתו העקרונית של שירות המבחן כי במקרה הנדון, נוכח גילו הצעיר ועברו הנקי של הנאשם ק

חשיבות לבחון את שילובו בהליך טיפולי. דא עקא, שמעבר לכך שהנאשם לא החל להשתלב בהליך טיפולי במהלך תל מעצרו עד עצם היום הזה, על אף שהיה בקשר רציף וקיים פגישות ושיחות שם קצין הפיקוח על מעצרו, הרי שגם ש מבחן התקשה להעריך את מידת יכולתו של הנאשם להירתם להליך טיפולי ולהיתרם ממנו בפרק הזמן שניתן; זאת התרשמותו ממאפייני אישיותו של הנאשם, חומרת העבירות שביצע, ועמדותיו האמביוולנטיות ביחס לצורך שלו ב טיפולי, מהנימוקים שפורטו לעיל בהרחבה ואין צורך לחזור על הדברים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נטל את פורמאלית למעשיו, בהצדיקו את ביצוע העבירות בטעמים של הגנה עצמית, בהעדר הפנמה פנימית של החומרה שבמע וכי הנאשם הביע הסכמה מילולית להשתלב בטיפול, אך התקשה לזהות מטרות טיפוליות בהקשר לתפיסות, עמדות, גב וכיוצא בזה.

בתסקירו הסופי, הודיע שירות המבחן כי הוא נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו, מפני שהנסיבות המתוארות לעיל - הנעוצ בעיקרן כאמור בעמדותיו של הנאשם עצמו - לא הבשילו לכדי בחינה ממשית בדבר מסוגלותו של הנאשם לעבור ה טיפולי. לצד זאת הבהיר כי לצורך הליך טיפולי טיפול משמעותי שיש בו בכדי להוביל לשינוי, נדרשת תקופת טי ממושכת של כשנה, תוך דחיית הדיון לצורך שילובו של הנאשם בהליך, ככל שבית המשפט יסבור כי ראוי בנסיבות הע לבכר בעניינו את האינטרס השיקומי.

יש לזכור כי שליחתו של הנאשם לקבלת תסקיר, גם כאשר מדובר בתסקיר חובה על פי דין, אינה נושאת בחו הסתמכות או זכות מוקנית להעדיף את האפיק השיקומי בעניינו של הנאשם.

בנסיבות העניין, ונוכח עמדת שירות המבחן כי אין ביכולתו בשלב זה להעריך את מסוגלותו של הנאשם להתגייס לה טיפולי מהנימוקים שפורטו כאן, וכי מדובר בהליך ארוך ומשמעותי הצפוי להימשך כשנה למצער, בשים לב לעבירות הנ חמורה שביצע הנאשם, משהחזיק תת מקלע מאולתר ומחסנית, המסוכנות הנשקפת ממנה, והאינטרס בהגנה הציבור מפני עברייני נשק, לא מצאתי הצדקה לדחות את מתן גזר הדין בעניינו של הנאשם משיקולי שיקום. מעבר ל המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - בגדר המלצה, ואינה מחייבת את בית המשפט, בשל מערך השיקולים השונה המערכות. **"...השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים הנאספים לקראת ההכר השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של הש להבדיל מן הקטע או המקוטע"** (ע"פ 359,344/81 מדינת ישראל נ' סגל, פ"ד לה (4) 313,318, מפי כב' הנש שמגר; וכן ראו ע"פ 4387/07 אבו פנה נ' מ"י (25/9/07), מפי כב' הש' ארבל; בש"פ 7835/09 אגבאריה נ' מ (18/10/09), מפי כב' הש' חיות (כתוארה אז); ועוד).

כן ראו דבריו של כב' הש' אלרון בע"פ 2260/22 מדינת ישראל נ' פלוני (18/7/22) כדלהלן:

"אשר לטענות המערער במישור שיקולי השיקום - נפסק לא אחת כי שיקולים אלו אינם חזות הכל (ע"פ 8622/21 הולר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.5.2022)). אף המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם, אלא כשמה כן היא - המלצה שנועדה לסייע במלאכת הטלת ענישה אשר נעשית בהתאם למכלול השיקולים הרלוונטיים, לרבות נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת..."

ב. בנסיבות העניין, משיקולים של אינטרס ההגנה על הציבור, וכן משיקולי גמול והרתעת היחיד והרבים, גם לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשת הנאשם להשית עליו עונש שאינו כרוך במאסר בפועל, משהתרשמתי כי עניינו אינו עונה ע הגדרתו של סעיף 40 לחוק העונשין, המסמך את בית המשפט לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

ראו דבריו של כב' הש' שטיין בעניין **טלאב** הנ"ל (14/9/22), בהתייחסו למדיניות הבלתי מתפשרת בענישה בגין עבירות בנשק על סוגיה, כדלהלן:

"... הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, ש בטפולו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה ע ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקיי

מניה וביה את בקשת העברין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשת לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" (ראו: ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (28.7.2022)). זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואצי את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקי במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העברין אינו מרחם על הקורבן הבא (ראו והשוו: ע"פ 792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.11.2018)).

יחד עם זאת, בהתחשב במכלול השיקולים הנזקפים לזכותו של הנאשם כמפורט לעיל, ובמיוחד הודייתו, גילו הצעיר וענף הנקי, וכדי לעודד את הנאשם לעבור הליך טיפולי בין כתלי הכלא, ייגזר דינו ברף התחתון של מתחם הענישה אשר נקבע **סוף דבר**

23. נוכח כל המקובץ, אני רואה להטיל על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה בין התאריכים 3/12/21 - 17/2/22.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת נשק מסוג פשע ו/או כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת נשק מסוג פשע, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

ג. קנס בסך ₪ 7,500 או 60 יום מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 500 ₪ שישולמו החל מיום 1/3/23 ובכל חודש שלאחריו. ככל שתשלום כלשהו לא ישולם במועדו, תעמוד יתרת הקנס כולו לפירעון מיידי.

24. בשולי הדברים, ייאמר, מבלי לפגוע בנהלי שב"ס, כי אם יבקש הנאשם לעבור הליך טיפולי בבית הסוהר לצור שיקומו, מומלץ כי שב"ס יבדוק אפשרות זו בנפש חפצה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"ג, 17 ינואר 2023, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.